

nogen Forsikringspligt over for det økonomiske Tab, som den vedkommende maatte lide. Ere Jærnbannerne derimod skyldige, maa der gives fuld Erstatning. Noget lignende gælder i Tilfælde af Død. Ere Jærnbannerne skyldige, maa der gives en Forsikring, enten aarlig eller en Gang for alle; i modsat Fald kunde man indskrænke det til f. Eks. en Begravelseserstatning og en Sum en Gang for alle. Altsaa i det Tilfælde, hvor § 1 bliver udvidet saaledes, som jeg nu har foreslaaet, kunde man nøjes med en mindre Erstatning baade i Tilfælde af Beskadigelse og i Tilfælde af Død. For øvrigt er der ved denne Lov noget stødende — men det kan vel ikke være anderledes — for saa vidt der bliver Tale om en Erstatning, som svarer til Lovens Overskrift. Naar en Embedsmand med 5,000 Kr. i Løn bliver kørt ihjel paa en Jærnbane, saa koster det Jærnbanebestyrelsen mere, end hvis det er en Arbejdsmand, der bliver kørt ihjel. Dette kan vel ikke være anderledes, naar man gaar ud fra den Skade, som vedkommende lider; men i de Tilfælde, hvor der er Tale om en human Pligt, som Samfundet har at opfylde, der mener jeg, man maa stille dem lige. Disse Bemærkninger skal jeg henstille til det eventuelle Udvalg at tage under Overvejelse, ligesom jeg selvfølgelig vil haabe, at den højtærede Minister vil stille sig velvillig, dersom der fremkommer saadanne Ændringer.

For øvrigt maa jeg sige, at naar man ser ud over Salen, er det lidt kedeligt i en saa vigtig Sag som denne at skulle udtale sig for saa tomme Bænke som i dette Øjeblik. Der synes i det hele taget at være kommet — jeg ved ikke af hvilken Grund — en vis Lede ved Lovgivningsarbejdet i den senere Tid. Man ser jo, at Folketinget omtrent hveranden Dag ikke er beslutningsdygtigt. Det er navnlig beklageligt i en saa vigtig Sag som denne, og det er ogsaa sørgeligt, at Partivæsenet synes mere og mere at udarte til et Klikevæsen, hvor den enkeltes Mening og Vilje ikke har stort at sige. Jeg kan derfor godt forstaa, at menige Medlemmer af Partierne tænke som saa: det gør ikke saa nøje, at vi ikke sætte os ind i Sagerne, vi slippe da for at gøre os Samvittigheds-skrupler, i Fald vi skulde komme til at gaa imod vor Overbevisning. Men naar man gaar saa vidt, at man overlader alt til Førerne og selv gaar sin Vej, synes jeg, at det er paa Tide, at der lyder et alvorligt Ord i den Retning, og da jeg anser denne Sag for meget vigtig, vil jeg derfor henstille til den ærede Formand, om der

ikke er Anledning til at konstatere, hvor mange der er til Stede. Det er lidt aparte, at vi sidde her og foretage forskellige Afgørelser uden Afstemning paa Tider, hvor Tinget faktisk ikke er beslutningsdygtigt. I det Øjeblik, jeg tog Ordet, tillod jeg mig at tælle, hvor mange der var til Stede, og jeg kunde ikke faa mere ud deraf, end at der var 40 Medlemmer; der kan dog maa-ske siden være kommet nogle flere. Forleden toge vi en Afgørelse, hvor der taltes 57 Medlemmer. Jeg tror, at de Herrer, der talte, tog fejl — det er jo menneskeligt at fejle — men man ved jo, at de ere en Autoritet. Jeg vil henstille til den ærede Formand, om vi ikke ved enkelte Lejligheder, hvor der er en saa kneben Majoritet, at det er muligt, at Sekretærene kunne have talt fejl, foretage et Navneopraab for at faa at vide, om vi kunne træffe Afgørelse eller ej.

Formanden (Sofus Høgsbro): Sekretærenes Tælling er afgørende, og om den kan der ikke rejses nogen Tvivl, medmindre man i samme Øjeblik fremsætter den og derved giver Lejlighed til, om Formanden billiger det, at sikre Afstemningens Rigtighed. I øvrigt indeholder Forretningsordenen jo Bestemmelser for, hvorledes der skal gaas frem ved Afstemninger, og disse Bestemmelser ere hidtil bleve overholdte. Der er ikke fattet nogen Beslutning uden med det fornødne Stemmetal.

N. J. Larsen: I de motiverende Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, bliver der af Ministeriet henvist til Danske Lovs 3—19—2, og i Landstingsudvalgets Betænkning findes denne Henvisning gentagen. For saa vidt det har været Meningen hermed at ville pointere, at dette Forslag bygger paa den bestaaende Rets-tilstand og kun er en videre Udførmning for det her omhandlede Omraade af Retsregler, der endnu ere gældende, kan den stedfundne Henvisning næppe kaldes retvisende. Det drejer sig i Virkeligheden her om en fuldstændig ny Retsregel med vidtrækkende Konsekvenser, og jeg tror derfor, at det er heldigt, at det høje Ting gør sig klart, hvad det Skridt betyder, som vi her ere i Færd med at gøre. Som bekendt hedder det i den anførte Artikel i Danske Lov, at naar Husbond giver sin Tjener eller anden Fuldmagt til paa hans Vegne at forrette noget, da skal Husbonden selv svare til, hvad derudi foreses af den, som han Fuldmagt givet haver, og af hannem igen sørge Opretning. Med andre